Ας μη περιφρονούμε την προσευχή

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Αυγούστου, 2012

1.«Επειδή, λοιπόν, είναι μεγαλύτερο το κέρδος και μεγαλύτερη η ευκολία σ' εκείνους που πλησιάζουν τον Θεό, ας μην περιφρονούμε την προσευχή. Γιατί τότε θα συμφιλιωθείς και θα συνομιλήσεις καλύτερα μ' Αυτόν, τότε σου δίνει ευκολότερα εκείνο που ζητάς, όταν εσύ ο ίδιος τον παρακαλείς, όταν η καρδιά σου είναι καθαρή, όταν οι λογισμοί σου συνοδεύονται από σωφροσύνη, όταν δεν Τον παρακαλείς με αδιαφορία, πράγμα που κάνουν πολλοί, και η μεν γλώσσα τους λέει τα λόγια της προσευχής, ενώ η ψυχή περιφέρεται σε πολλά μέρη του σπιτιού, της αγοράς, των δρόμων!

Αυτή είναι η όλη δολιότητα που επινόησε ο διάβολος. Επειδή δηλαδή γνωρίζει ότι κατά την ώρα εκείνη της προσευχής μπορούμε να επιτύχουμε τη συγχώρηση των αμαρτιών μας, θέλοντας να μας φράξει το λιμάνι της προσευχής, εξεγείρεται κατά την ώρα εκείνη, απομακρύνει τη σκέψη μας απ' τα λόγια της προσευχής, ώστε να φύγουμε ζημιωμένοι μάλλον, παρά κερδισμένοι».

«Γνωρίζοντας λοιπόν αυτά, όταν προσέρχεσαι στο Θεό, σκέψου σε ποιόν προσέρχεσαι, και σου είναι αρκετό για σωφροσύνη το αξιόπιστο Εκείνου που πρόκειται να σου δώσει τη χάρη.

Ρίξε το βλέμμα σου προς τον ουρανό κι αναλογίσου με ποιόν συνομιλείς. Γιατί, εάν κάποιος συνομιλώντας με κάποιον άνθρωπο που έχει ανεβεί λίγο τις ανθρώπινες τιμές, κι αν ακόμη είναι ο πιο αδιάφορος απ' όλους, οπωσδήποτε τότε συγκεντρώνει τον εαυτό του και κάνει πιο προσεκτική την ψυχή του, πολύ περισσότερο αν σκεφθούμε εμείς, ότι συνομιλούμε με τον Κύριο των αγγέλων, θα μας γίνει αυτό σπουδαία αφορμή για να γίνουμε προσεκτικοί.

Αν όμως χρειάζεται ν' αναφέρω και κάποια άλλη μέθοδο, με την οποία θα μπορέσουμε ν' αποφύγουμε την αδιαφορία αυτή, θα μπορούσα να πω, ότι, πολλές φορές, αφού κάναμε την προσευχή μας, φύγαμε χωρίς ν' ακούσουμε τίποτε από εκείνα που είπαμε! Αν λοιπόν σκεφτούμε αυτό, αμέσως θ' αποκτήσουμε και πάλι την προθυμία γι' αυτήν. Και αν πάλι πάθουμε το ίδιο, ας επαναλάβουμε αυτή για τρίτη και τέταρτη φορά, και να μη σταματήσουμε προηγουμένως την προσευχή μας, μέχρι που να την πούμε ολόκληρη με σκέψη και καρδιά γεμάτη από σωφροσύνη.

Αν αντιληφθεί ο διάβολος, ότι δεν απομακρυνόμαστε από την προσευχή μας, μέχρι

που να την πούμε με προθυμία και με καρδιά και σκέψη γεμάτη από σωφροσύνη, θ' απομακρυνθεί ο πανούργος, γνωρίζοντας ότι δεν θα κερδίσει τίποτα απ' την επιβουλή του αυτή, παρά το να μας αναγκάζει να επαναλαμβάνουμε την ίδια προσευχή.

Πολλά τραύματα, αγαπητοί, καθημερινά δεχόμαστε απ' τούς δικούς μας και τους ξένους στην αγορά, στο σπίτι, από τα δημόσια πράγματα, από τα ιδιωτικά, απ' τους γείτονες, από τους φίλους. Σ' όλα εκείνα τα τραύματα ας βάλουμε φάρμακα κατά την ώρα της προσευχής. Γιατί ο Θεός έχει τη δύναμη, εάν προσέλθουμε σ' Αυτόν με σκέψη γεμάτη από σωφροσύνη, με ψυχή κυριευμένη απ' τη φλόγα του πόθου μας γι' Αυτόν, και με θερμή συνείδηση και Του ζητήσουμε συγγνώμη, να μας δώσει τη συγχώρηση για όλα τα αμαρτήματά μας...».

(Αγ. Ιω. Χρυσόστομος «Εις την Μ. Εβδομάδα»)

2. «Είναι πολύ μεγάλο όπλο η προσευχή, μεγάλη ασφάλεια, μεγάλος θησαυρός, μεγάλο λιμάνι, απλησίαστος τόπος, μόνο όταν πλησιάζουμε τον Κύριο με νηφαλιότητα και με μεγάλη προσοχή, να προσευχόμαστε δε κατ' αυτόν τον τρόπο, ώστε να μη δίνουμε στον εχθρό δικαίωμα παρεμβάσεως στην δική μας σωτηρία...

Γι' αυτό, παρακαλώ, να αγρυπνούμε κι έχοντος υπ' όψη τις επιβουλές του να φροντίζουμε περισσότερο κατά τον καιρό εκείνον, σαν να τον βλέπουμε παρόντα μπροστά στα μάτια μας κι έτσι να τον αποκρούουμε και να εκδιώκουμε κάθε σκέψη που διαταράσσει το λογισμό μας και να προσέχουμε με όλη μας τη δύναμη και να προσευχόμαστε, ώστε να μην μιλά μόνο η γλώσσα, αλλά να συμβαδίζει μαζί της και η διάνοια.

Γιατί εάν μεν λέει η γλώσσα τα λόγια και η διάνοια ρεμβάζει έξω, κι εξετάζει τα σχετικά με το σπίτι, σκεπτόμενη την αγορά, δεν μας ωφελεί καθόλου, αλλά απεναντίας κατακρινόμαστε περισσότερο! Γιατί αν δείχνουμε τόση προσοχή πλησιάζοντας κάποιον άνθρωπο, ώστε πολλές φορές να μη βλέπουμε ούτε αυτούς που βρίσκονται εκεί κοντά και να εντείνουμε την προσοχή μας ώστε να σκεπτόμαστε μόνο εκείνον τον όποιον πλησιάζουμε, πολύ περισσότερο πρέπει να κάνουμε αυτό με τον Θεό και να προσκολλούμαστε σ' Αυτόν με αδιάλειπτες προσευχές.

Γι' αυτό κι ο Παύλος έγραφε κι έλεγε: «Προσευχόμενοι σε κάθε καιρό εν πνεύματι»

(Εφ. 6,18), όχι με τη γλώσσα μόνο, αλλά και με συνεχή αγρυπνία, και μ' όλη την ψυχή μας, «εν Πνεύματι».

Και τα αιτήματά μας πρέπει να είναι πνευματικά, η δε σκέψη μας να είναι πάντοτε καθαρή και η διάνοιά μας να είναι προσηλωμένη στα λεγόμενα.

Να ζητάτε τέτοια πράγματα, τα οποία είναι φυσικό να ζητούμε απ' τον Θεό, ούτως ώστε να πραγματοποιηθούν αυτά που ζητάτε.

Να είστε άγρυπνοι και σε συναγερμό ψυχής, νηφάλιοι, με μεγάλη προσοχή, χωρίς να αποχαυνώνεστε και να ξύνεστε και περιφέροντας τη σκέψη σας έδώ κι εκεί, αλλά να προετοιμάζετε τη σωτηρία σας με φόβο και τρόμο. «Γιατί μακάριος είναι εκείνος, που φοβάται τα πάντα για την ευλάβεια» (Παροιμ. 28,14).

(Αγ. Ιω. Χρυσοστόμου, απ' την Λ΄ ομιλία «Εις την Γένεσιν»)

3. «...Είναι αναγκαία η προσκύνηση. Προσκύνηση δε όχι έξω απ' την Εκκλησία, αλλ' αυτή που γίνεται στην αυλή του Θεού. Μη μου επινοείτε, ιδιαίτερες αυλές και συναγωγές. Μία είναι η Αγία αυλή του Θεού.

Ήταν προηγουμένως αυλή η συναγωγή των Ιουδαίων. Αλλά μετά την αμαρτία που διέπραξαν στο Χριστό κατάντησε η αυλή τους έρημη (Ψαλ. 68,26). Για τούτο και ο Κύριος λέει: «Και άλλα πρόβατα έχω, α ουκ έστιν εκ της αυλής ταύτης» (Ιωάν. 10, 16). Εννοεί εκείνους από τους εθνικούς που είναι προορισμένοι να σωθούν και δείχνει μία δική Του αυλή εκτός απ' την αυλή των Ιουδαίων.

Δεν αρμόζει λοιπόν να προσκυνεί κανείς τον Θεό έξω απ' την αγία αυτή αυλή, αλλ' αφού βρίσκεται μέσα σ' αυτή. Μήπως εβρισκόμενος κανείς έξω απ' αυτή και παρασυρόμενος από εκείνους που είναι έξω απ' την αυλή χάσει το προνόμιο να είναι στην αυλή του Κυρίου.

Γιατί πολλοί στέκονται σε στάση προσευχής, δεν είναι όμως μέσα στην αυλή, επειδή περιφέρεται ο νους τους κι αποσπάται η σκέψη τους από την πρόσκαιρη φροντίδα.

Είναι όμως δυνατό με ψηλότερη ακόμη έννοια να εννοήσουμε ως αυλή την επουράνια ζωή, Για τούτο εκείνοι που είναι «πεφυτευμένοι ενταύθα εν τω οίκω Κυρίου», που

είναι «Εκκλησία Θεού ζώντος» (Α΄ Τιμ. 3,15), εκεί «εν ταις αυλαίς του Θεού ημών εξανθήσουσιν» (Ψαλ. 91,14).

Εκείνος δε που κάνει Θεό την κοιλιά, ή τη δόξα, ή το χρήμα ή κάτι άλλο, το οποίο τιμά περισσότερο απ' όλα, ούτε τον Κύριο προσκυνεί, ούτε είναι στην αυλή την αγία κι αν ακόμη φαίνεται ότι είναι άξιος να βρίσκεται στις αισθητές συγκεντρώσεις».

(Μ. Βασιλείου, από την ομιλία του «Εις τον ΚΗ΄ Ψαλμόν»)

(Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ:

Η προσοχή στην προσευχή (Αγ. Ιγνάτιος Μπριαντσιανίνωφ)

Η ψυχρότητα στην προσευχή (Οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου)

Προσευχή (Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ)

Η προσευχή (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Η προσευχή (Όσιος Νείλος ο ασκητής)

Η προσευχή ως μέσον διαπαιδαγωγήσεως των παιδιών (μοναχός Αρσένιος Βλιαγκόφτης, Δρ Θ.- Πτ. Φ.)

Προσευχή και σιωπή. Ομιλία ΣΤ' του Αγ. Μακαρίου του Αιγυπτίου (Πρεσβ. Βασίλειος Κοκολάκης)

Προσευχή ή διαλογισμός; Κοινωνία με τον Θεό ή κάτι άλλο; (Μοναχός π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης)

Η Κυριακή Προσευχή (Άγιος Αμβρόσιος Μεδιολάνων)

Η Κυριακή προσευχή (Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, Καθηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

"Πάτερ ημών...": Ερμηνεία στην Κυριακή Προσευχή (Αρχιμ. Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος Ι. Μ. Ιβήρων Αγίου Όρους)